

Γερωντοκρίαντος ἀρνὶ καὶ βέτουλας κασιόει
(οἱ μὲν καλοὶ ἀμνοὶ γεννῶνται ἐκ μεγάλου κριοῦ, τὰ δὲ
καλὰ ἐρίφια ἐκ νεαροῦ τράγου) Κεφαλλ. || Ἄσμ.

Νά 'χα μιὰ πλάτ' ἀπὸ τ' ἀρνὶ καὶ πλάτ' ἀπ' τὴ βετούλα
Πελοπν.

βετούλι τό, Εὐβ. (Κουρ. Κύμ.) Ἡπ. (Δρόβιαν. Κούρεντ.)
Κεφαλλ. Λευκ. Πελοπν. (Ἀργολ. Ἀρκαδ. Ἡλ. Λεβέτσ.
Μεγαλόπ. Μεσσ. Οἶν. Τριφυλ. Φιγιάλ. Χατζ.) Τσακων.
— Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. βετούλ' Θράκ. βι-
τούλι Ἀθως Βιθυν. Ἡπ. — Λεξ. Αἰν. βιτούλ' Ἡπ. (Ἀρτ.
κ.ά.) Θεσσ. (Καλαμπάκ. κ.ά.) Θράκ. (Μάδυτ.) Μακεδ. (Βελβ.
Βογατσ. Καταφύγ. Νάουσ. Σισάν.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.)
Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.) βετούλι Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βέτουλας.

Ἐρίφιον ἢ ἀρνίον μονοετές.

βέτσι τό, Καππ. (Σινασσ.) βέτσ' Καππ. (Ἀνακ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Κόπρος αἰγοπροβάτων, λαγῶν, μυῶν κττ.

βηλάρα ἡ, ἀμάρτ. β'λάρα Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βηλάρι κατὰ τύπ. μεγεθ.

Βηλάρι 1, δ ἰδ.

βηλαράκι τό, ἀμάρτ. βηλαράτῃν Κύπρ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βηλάρι διὰ τῆς καταλ. -άκι.

Τὸ σύνολον τοῦ ὑφανθέντος παννίου πρὶν ἀποσπασθῇ
ἀπὸ τοῦ ἀργαλειοῦ.

βηλάρι τό, βηλάρῃν Κύπρ. βηλάρῃ πολλὰχ. β'λά-
ρι Θράκ. (Περίστασ.) β'λάρ' Ἡπ. Θράκ. (Αἰν.) Ἰμβρ.
Μακεδ. (Χαλκιδ.) Σάμ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. βηλάρῃον, δ ἔκ τοῦ Λατιν. *vela-
rium*. Ἡ λ. ἤδη ἐν ἐγγράφῳ τοῦ 1508.

1) Τὸ εἰς τὸν ἀργαλειὸν ὑφαινόμενον ἢ ὑφανθὲν παν-
νίον ὁλόκληρον πολλὰχ. Συνών. βηλάρῃ. β) Δέμα
παντὸς εἶδους ὑφάσματος ἐν τῷ ἐμπορίῳ ὠρισμένου μή-
κους Εὐβ. (Αἰδηψ.) Ἡπ. Κεφαλλ. Μακεδ. (Χαλκιδ.)
Συνών. τόπι. 2) Τὸ περὶ τὸ ἀντίον τυλιχθὲν νῆμα καὶ
μέλλον νὰ τεθῇ ὡς στημόνι ἐπὶ τοῦ ἀργαλειοῦ πολλὰχ.
Συνών. διασίδι, στημόνι.

βῆμα τό, κοιν. καὶ Καππ. Πόντ. (Οἶν.) Τσακων. βῆ-
μαν Κύπρ. δῆμα Ζάκ. Ἡπ. (Ἀρτ. κ.ά.) Θράκ. (Σαρεκκλ.)
Κάλυμν. Νίσυρ. Παξ. Πελοπν. (Οἶν. Καλάβρυτ.) Σάμ.
Στερελλ. (Αἰτωλ. Λοκρ.) Σύμ. — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. δῆμαν
Πόντ. Τήλ. βδῆμα Ἰων. (Σμύρν.) Μεγίστ. δῆμο Α. Ρου-
μελ. (Καρ.) Θράκ. (Σαρεκκλ.) δῆμος ὁ, Πελοπν. (Ἐπίδ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. βῆμα. Τὸ βῆμαν καὶ μεσν.

1) Ἐκάστη κίνησις τοῦ ποδὸς βαδίζοντος κοιν. καὶ
Καππ. Πόντ. (Οἶν.) Τσακων. : Κάνω ἓνα βῆμα ἐμπρὸς-πίσω.
Ἄμα πάω διὰ βήματα κουράζομαι κοιν. || Φρ. Ἀνοίγω τὸ
βῆμα (βαδίζω ταχύτερον). Κατὰ βῆμα (κατὰ πόδας). Διὰ
βήματα (πολὺ πλησίον) σύνηθ. Πάει μὲ τὸ βῆμα ἢ βῆμα
βῆμα (βαδίζει βραδέως) Ἀρκαδ. Πάει βῆμα βῆμα (πορεύε-
ται δρομαίως) Ἀντικύθ. Κρήτ. Συνών. ζάλο. 2)
Πληθ., ὁ ἦχος τῶν βημάτων κοιν. : Ἀκουσα βήματα καὶ
ξύπνησα. Συνών. περπάτημα, ποδοβολητό, ποδο-
λασιά. 3) Τὸ βάθρον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁμιλεῖ τις πρὸς
συνηγμένους ἀνθρώπους λόγ. σύνηθ. : Ἀνεβαίνω 'ς τὸ βῆμα
νὰ μιλήσω - νὰ βγάλω λόγο κττ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Θουκ.
2,34 «προελθὼν ἀπὸ τοῦ σήματος ἐπὶ βῆμα ὑψηλὸν πε-
ποιημένον, ὅπως ἀκούοιτο ὡς ἐπὶ πλείστον τοῦ ὁμίλου,
ἔλεγε τοιαύδε». 4) Τὸ τρίτον μέρος τοῦ ναοῦ, τὸ ἐσώτα-
τον, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπάρχει ἡ ἀγία τράπεζα πρὸς τέλει

τῆς λειτουργίας κοιν. : Τὸ ἅγιον βῆμα τῆς ἐκκλησίας κοιν.
|| Ἄσμ.

Ἐκ τῆς νὰ δῶ τὸν οὐρανὸν τὸ εἶδα 'κκλησιὰ μὲ βδῆμα,
εἶδα τοαὶ τὴν ἀγάπη μου 'ς τὴ μέσην τὸ ἐπροσκύνα
Μεγίστ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Συνών. ἄγιο - βῆμα.

βηματάρης ὁ, Ἀθ. — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Μ'Εγκυκλ.
Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βῆμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρις.
Ἡ λ. ἤδη ἐν ἐγγράφῳ τοῦ 1603.

Σκευοφύλαξ ἱερᾶς μονῆς ὅπου τὸ σκευοφυλάκιον εὐρί-
σκεται ἐν τῷ ἱερῷ βήματι.

βηματίζω λόγ. σύνηθ.

Τὸ μεταγν. βηματίζω.

Κάμνω βήματα, βαδίζω : Τὸν ἄκουα ποῦ βηματίζει δλη
νόχτα 'ς τὸ δωμάτιό του.

βημόθυρα τά, σύνηθ. βημόθυρα Μακεδ. (Βελβ.)
Χίος.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. βημόθυρον.

Ἡ μεσαία θύρα τοῦ ἀγίου βήματος, ἡ ὥραία πύλη.

βηξιά ἡ, πολλὰχ.

Ἐκ τοῦ ρ. βήχω.

Βήξιμο, δ ἰδ. : Ἀκούω τοαὶ βηξίες τοῦ ἀρρώστου.

βήξιμο τό, κοιν. βήξ' μου βόρ. ἰδιώμ. βέξιμον
Κύπρ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) βέξιμο Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βήχω.

Τὸ νὰ βήχῃ τις, βήξ κοιν. : Δὲν μπορεῖ νὰ μιλήσῃ ἀπὸ τὸ
βήξιμο. Μοῦ πονεῖ ὁ λαιμὸς ἀπὸ τὸ βήξιμο. Ἐχει ἓνα βήξιμο
ποῦ δὲ μ' ἀρέσει. Τὸν γνώρισα ἀπ' τὸ βήξιμό του (ἀπὸ τὸν
ἰδιαιτέρον τρόπον τοῦ βηξίματος). Ἀπ' τὸ βήξιμό του κα-
ταλαβαίνει κάνεις τὴν ἀρρώστια του κοιν. || Παροιμ. φρ. Μὲ
τὸ βήξιμο τὸ τριζίμο (ἐπὶ τῶν προσποιοιμένων ὅτι πρᾶτ-
τουν τι διάφορον ἐκείνου τὸ ὁποῖον πρᾶττουν, ἐκ μεταφ.
τῶν περδομένων, οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦν νὰ συγκαλυφθοῦν
διὰ τοῦ βηχὸς) Πελοπν. (Λάστ.) Ἄλλο τὸ βήξιμο καὶ ἄλλο τὸ
κλάσιμο (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Λεξ. Δημητρ. || Παροιμ.
Ἀπορία ψάλτου βήξιμο (ἐπὶ τῶν προσπαθούντων νὰ συγκα-
λύψουν τὴν ταραχὴν ἢ ἀμηχανίαν των δι' ἀτέχνων προ-
φάσεων) πολλὰχ. Συνών. βηξιά, βήχας, βηχισό.

βῆσσα ἡ, ἀμάρτ. βᾶσσα Τσακων.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. βῆσσα, παρ' ὁ Δωρ. βᾶσσα.

Φάραγξ, κοιλάς.

βησσάλα ἡ, Μεγίστ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. βῆσσαλο, δι' ὁ ἰδ. βότσαλο.

Κεραμίδιον ἢ πλίνθος.

βησσάλι τό, Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βῆσσαλο, δι' ὁ ἰδ. βότσαλο.

Ὀπτή πλίνθος, τοῦβλον.

βησσαλιάζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βῆσσαλο, δι' ὁ ἰδ. βότσαλο.

Παγώνω : Ἐβησσαλιάσανε μέσ' 'ς τὰ χιόνια ὥσπου νὰ
ῥθουνε. Συνών. ἀποτοξαρώνω 2, βησσαλώνω,
κοκκαλιάζω, κοκκαλώνω, κρυσταλλιάζω, μαρ-
γώνω, ξυλιάζω.

βησσαλίδα ἡ, Αἰγιν. Κῶς.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βῆσσαλο, δι' ὁ ἰδ. βότσαλο, κατὰ τὸ
κεραμίδα.

1) Τεμάχιον κεραμιδίου Κῶς. 2) Κεραμίδιον ἐπὶ τοῦ
ὁποίου θερμαινόμενον κάθηνται οἱ πάσχοντες κολικοὺς
πόνους ἢ διάρροϊαν Αἰγιν.

